

РЕШЕНИЕ

№ 1119

гр. Плевен, 28.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, XII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на единадесети юли през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Ралица Анг. Маринска А.

при участието на секретаря Калина В. Димитрова
като разгледа докладваното от Ралица Анг. Маринска А. Гражданско дело №
20224430106266 по описа за 2022 година

Пред ПлРС е депозирана искова молба от „АПС БЕТА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, гр. София, ЕИК ***, чрез юрк. П.Б. против Н. Р. А. гр. ***, с която са предявени иски с правно основание чл.422, ал.1, вр.чл.415, ал.1 от ГПК, вр. чл. 240, ал.1, вр. чл. 79, ал.1 от ЗЗД и чл.86, ал.1 от ЗЗД, за признаване за установено спрямо ответника, че дължи сумата от 200лв- главница, 13,90лв. договорна лихва, за периода 10.06.2017-10.07.2017г, и сумата от 77,27лв.- обезщетение за забава, за периода 10.06.2017-23.02.2021г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на Заявлението по чл. 410 ГПК, до окончателното изплащане на задължението, дължими въз основа на Договор за потребителски кредит №8700715/02.05.2017г, сключен между ответника и „КРЕДИСИМО“ АД. Твърди се, че между „КРЕДИСИМО“ АД– като заемодател и ответника, като заемател, по електронен път, по реда на ЗПФУР, е сключен Договор за потребителски кредит №8700715/02.05.2017г., по силата на който, на ответника е предоставен кредит в размер на 200лв. Твърди се, че заемът е следвало да бъде върнат на 3 погасителни месечни вноски, всяка в размер на 71,30лв., в срок до 10.08.2017г, съобразно погасителен план.; ГПР от 50% и ГПЛ от 41,24%. Твърди се, че съобразно Раздел X, чл.2 от ОУ, неразделна част от Договора, заемателят дължи

обезщетение за забава, в размер на действащата законна лихва за забава, върху всяка просрочена вноска, а на основание Раздел VI, чл.7 от ОУ, заемателя запраща всички разноси свързани с неизпълнение на договора. Твърди се, че на 02.05.2017г., ответникът Н. А., е сключил с ***, договор за предоставяне на поръчителство, по силата на който *** се е задължил да сключи със заемотателя „КРЕДИСИМО“ АД, договор за поръчителство, по силата на който да отговора за изпълнението на задълженията по процесния договор за кредит. Твърди се, че на същата дата- 02.05.2017г, между *** и „КРЕДИСИМО“ АД, е сключен договор за поръчителство, по силата на който, ***- като поръчител, се е задължил спрямо кредитор а за изпълнението на договора за кредит. Твърди се, че от страна на ответника няма изпълнение по договора за кредит, като заемотателя е отправил покана до поръчителя ***, на 18.02.2021г, за заплащане на дължимите суми по договора; твърди се, че уведомление е изпратено и до заемателя. Твърди се, че на 23.02.2021г, от страна на поръчителя са изплатени дължимите суми по договора за кредит- 200лв- главница, 13,90лв. договорна лихва, за периода 10.06.2017-10.07.2017г, и сумата от 77,27лв.-обезщетение за забава. Твърди се, че на 23.02.2021г, поръчителя е уведомил длъжника за извършеното плащане и за встъпване в правата на кредитора. Твърди се, че на 02.03.2021г, е сключен договор за цесия между ***- като цедент и „КРЕДИСИМО“ АД- като цесионер, по силата на който цедентът е прехвърлил на цесионера вземанията си по договора за кредит. Твърди се, че отв. А. е уведомена за цесията на 01.04.2021, на посочената от нея ел. поща. Твърди се, че на 02.03.2021г, е сключен договор за цесия между „КРЕДИСИМО“ АД- като цедент и ищеца- като цесионер, и Приложение №1/23.02.2021г, с който са прехвърлени вземанията по процесния договор за кредит, в общ размер от 381,46лв; моли с връчването на ИМ и приложенията ѝ на ответника, да бъде счетено, че е връчено уведомление до ответника за станалата цесия.

В срока по чл. 131 от ГПК, отв. Н. Р. А., чрез назначеният от съда особен представител адв. А. В., изразява становище за неоснователност на исквете. Не се оспорва факта на сключването на процесния договор за кредит, договор за предоставяне на поръчителство, договора за поръчителство, както и договорите за цесия, с предмет вземането по процесния договор за кредит. Твърди се, че цесията няма действие спрямо ответника по смисъла на чл. 99, ал.4 от ЗДД, т.к. не е съобщена на длъжника.

Посочва се, че връчването на ИМ и приложенията ѝ на особения представител, няма правно действие. Оспорва се качеството на кредитор на ищеца. Посочва се, че в процесния договор за кредит не е предвидено право на кредитора да прехвърли вземането на трето лице, съобразно изискването на чл. 26, ал.1 от ЗПК, а евентуално –приложеното към ИМ Приложение №1 към Договора за цесия, не идентифицира процесното вземане. Прави се възражение за нищожност на Договора за кредит, като се посочва, че клаузата, касаеща договорната лихва е нищожна, поради противоречие с добрите нрави, а също е и неравноправна по смисъла на чл. 143 от ЗЗПотр. Прави се възражение за изтекла давност спрямо претенцията за договорна лихва, на основание чл.113, б.в. от ЗЗД.; посочва се, че вземанията за лихва са станали изискуеми на 11.08.2017г. Твърди се също, че договора за кредит е изцяло нищожен, на основание чл. 22, вр. чл. 11, ал.1, т.20, т.10, т.12 от ЗПК. Прави се възражение за изтекла давност и спрямо претенцията за главница, като се посочва, че същата е частично погасена- до размера от 68,92лв.

Съдът, като съобрази становищата на страните, на основание събраните по делото доказателства и закона, намира за установено следното:

Безспорно по делото се установява факта на издаване на заповед за изпълнение №2411/10.08.2022г по ч.гр.д.№4288/2022г. на ПлРС, връчена по реда на чл. 47, ал.5 от ГПК.

С определение №5069/12.12.2022г., производството по делото е частично прекратено, по иска с правно основание чл.422, ал.1, вр чл. 415, ал.1 от ГПК, вр. чл. 79, ал.1 и чл. 86, ал.1 от ЗЗД, за признаване за установено, че ответникът А., дължи сумата от 66,33лв.- възнаграждение по договор за предоставяне на поръчителство и сумата от 23,96лв.- лихва за забава, като недопустимо. Определението е влязло в сила.

По делото се установява факта на сключване на договор за потребителски кредит № 870715/02.05.2017г, между ответника- като заемател и „КРЕДИСИМО“АД-като заемодател, със следните параметри, съобразно Приложение №1 към договора: предоставен заем от 200лв, за срок от 3 месеца, при ГПР 50% и фиксиран ГЛП от 41,24%; общ размер на всички плащания- 213,90лв, при месечна вноска от 71,30лв и падеж на последната вноска- 10.08.2017г., по погасителен план. Представени са и Общите условия към договора, подписани, на всяка страница от страните по договора,

съобразно изискванията на чл. 11, ал.2 от ЗПК. Установява се също, че на заемателя е предоставен СЕФ за предоставяне на информация за потребителски кредити, подписан от страната.

По делото се установява също факта на сключване на договор за поръчителство, от 02.05.2017г, между кредитора „КРЕДИСИМО“ АД и *** ЕООД- като поръчител, за обезпечаване изпълнението по процесния договор за заем.

По делото се установява също и факта на сключване на договор за цесия от 02.03.2021г. между „КРЕДИСИМО“ ЕАД, и ***ЕООД- от една страна, като цеденти и ищеца „АПС БЕТА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, като цесионер; видно от Приложение №1 към него /представено по заповедното производство/, е прехвърлено и вземането против ответника по договор за кредит. Установява се също, че цедентите са упълномощили цесионера /пълномощните съща са представени в заповедното производство/ да уведоми длъжниците за станалата цесия. По делото няма доказателства за връчване на уведомление за станалата цесия на ответника, но съдът приема, че същото е редовно връчено на особеният представител на ответника, с връчването на преписите от ИМ и приложенията й.

По делото е изслушана и приета ССЕ, от заключението по която се установява следното: процесният договор за заем, е сключен на 02.05.2017г, за сумата от 200лв., при лихвен процент от 41,24% и ГПР от 50%; размер на погасителната вноска- 71,30лв., за срок от три месеца /10.06.2017-10.08.2017г/. ВЛ изрично е посочило, че заемотателят й е представил разписка за извършено плащане на сумата в полза на заемателя. ВЛ е установило, че от страна на заемателя, няма нито едно плащане по договора. ВЛ е установило също, че на 23.02.2021г, поръчителят *** е погасил сумата от 291,17лв/ по силата на споразумение за насрещно прихващане/, дължима от заемателя по договора за заем, от която: 200лв.- главница, 13,90лв.- договорна лихва и 77,27лв.- лихва за забава, за периода 10.06.2017-23.02.2021г. ВЛ посочва, че при проверката й е представена счетоводна справка от 23.02.2021г, от която се установява прихващането със счетоводна операция, отговаряща на изискванията на НСС. ВЛ е посочило също, че в ГПР са включени главница и договорната лихва от 41,24%. ВЛ е изчислило също и задълженията по договора, както следва: 200лв.- главница, договорна

лихва от 13,90лв.- за периода 10.06.2017-10.08.2017г, лихва за забава върху главницата от 73,75лв., за периода 10.06.2017-23.02.2021г /при претендиране от ищеца 77,27лв/.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира за установено от правна страна следното:

Съдът намира, че в случая отношенията между страните следва да се уреждат по реда на чл. 240 от ЗЗД, доколкото ЗКИ е неотнотим. Заемодателят- цедент е финансова институция по смисъла на чл. 3 от ЗКИ и по силата на цитираната разпоредба е лице, различно от кредитна институция /банка/ и инвестиционен посредник, една от основните дейности на което, може да бъде отпускане на кредити със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. Обстоятелството, че финансовата институция извършва банкова дейност, в областта на потребителското кредитиране, обаче не я прави банка, поради което сключеният между страните договор за кредит, няма характера на договор за банков кредит по чл. 430 от ТЗ, а съставлява договор за заем по чл. 240 от ЗЗД и съответно – намират приложение нормите на ЗЗД.

Съдът приема, съобразно събраните по делото доказателства, че между ответника Н. А.- като заемател и „КРЕДИСИМО“ АД, като заемодател, е сключен договор за заем, за сумата от 200лв., като сумата по кредита е получена от страна на заемателя. Съдът приема за установен и факта на сключването на договор за поръчителство между кредитора по договора за заем и ***- като поръчител, както и факта на изпълнението на задълженията по договора, от страна на поръчителя, в качеството му на солидарен длъжник. Действително, писмени доказателства дза това плащане не са представени от ищеца, но този факт безспорно се установява от ВЛ по ССЕ и съдът приема същия за установен. С оглед на извършеното плащане от страна на ***- като поръчител, съдът приема, че същият е встъпил в правата на кредитора по договора за заем. Съобразно нормата на чл. 146 от ЗЗД, поръчителят, който е изпълнил задължението, встъпва в правата, които кредитора има против длъжника и може да предяви против него обратен иск по чл. 143 от ЗЗД. По делото се установява и факта на сключване на договор за цесия между кредитора и поръчителя- от една страна, като цеденти, и ищецът в настоящето производство- „АПС БЕТА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, като цесионер, с

който е цедирано вземането. В случая ищецът черпи правата си от суброгиралият се поръчител, а не от кредитора- заемодател, поради което и възражението на ответника, че в процесния договор за кредит не е предвидено право на кредитора да прехвърли вземането на трето лице, се явява неоснователно. Съдът приема, че връчването на всички книжа по делото на ответника е надлежно, ако е направено на особения представител, назначен от съда при спазване на установената в ГПК процедура и от този момент се пораждат свързаните с факта на връчване правни последици, в т.ч. и за цесията. С оглед на изложеното, съдът приема, че е налице първата предпоставка за уважаване на предявеният иск- а именно качеството на кредитор на ищеца спрямо ответника.

По отношение на възраженията за нищожност спрямо договора за кредит и спрямо клаузата за договорна лихва, съдът намира за установено следното: съдът приема, че процесният договор за заем, не се явява нищожен на посочените основания по чл. 22, вр. чл. 11, ал.1, т.10, т.12, т.20 от ЗПК, доколкото подробна регламентация в тази насока се съдържа в договора, в Общите условия към него и СЕФ, подписани от ответника. По отношение на уговорената в договора възнаградителна лихва, съдът намира за установено следното: както бе посочено по- горе, с Договора за кредит, страните са уговорили ГЛП- 41,24%, при ГПР- 50%, с конкретен размер на възнаградителната лихва от 13,90лв, за срока на договора, включен в месечната погасителна вноска. Възнаградителната лихва има характер на цена на предоставената услуга, като нейната стойност, следва да се съизмерява, както със стойността на отпуснатия заем, така и със срока, за които се уговоря връщането, както и с обстоятелството дали е обезпечен. Към датата на сключване на договора- 25.11.2015г., е налице законово ограничение на максималния размер на възнаградителната лихва, по реда на чл.19, ал.4 от ЗПК /ДВ бр. 35/2014г в сила от 23.07.2014г./, където е посочено, че годишният процент на разходите, не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България. Годишният процент на разходите включва общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи- лихви, други преки или косвени разходи, комисионни, възнаграждения от всякакъв вид, в т. ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора, изразени като годишен процент

от общия размер на предоставения кредит- чл. 19, ал.1 от ЗПК. Нормата на чл. 19, ал.4 от ЗПК служи именно за рамка на размера на уговорените лихви по кредита, като при нарушение на нормата, клаузите в договора за дължимостта на всеки един от компонентите на ГПР, се явяват нищожни. В случая съдът приема, че не е налице нарушение на посочената законова норма, уговореният ГПР е в рамките на законоустановеният размер и клаузата за договорна лихва не се явява нищожна на посоченото основание; не е налице и противоречие с добрите нрави.

По отношение на приетото за съвместно разглеждане възражение за изтекла погасителна давност, съдът намира за установено следното:

Съобразно нормата на чл.422, ал.1 от ГПК, искът за установяване на вземането се счита за предявен, считано от датата на заявлението по чл.417 от ГПК- или в случая това е 08.08.2022г.. Именно към тази дата следва да се извършва преценката за това изтекла ли е погасителната давност спрямо вземането на ищеца, като се съобрази нормата на чл. 117 от ЗЗД, съобразно която, погасителната давност започва да тече от изискуемостта на вземането- в случая с настъпването на срока на договора – 10.08.2017г. Съдът приема, че е приложима общата петгодишна давност, която към датата на заявлението- 08.08.2022г не е изтекла и вземането не е погасено по давност. Съдът намира възражението на ответника, чрез процесдуалният му представител, за частично погасяване по давност, на претенцията за главница- до размера на последната вноска по погасителен план, за неоснователно. При разсрочването на едно парично задължение, което по естеството си е еднократно /плащане на цена, връщане на заем/, респ. при уговорката плащането да се извършва на вноски с различни падежи, не се касае за периодични плащания. В този случай, задължението се погасява на части, в интерес на длъжника и въз основа на изрично дадено съгласие от страна на кредитора,-арг. чл. 66 ЗЗД. При постигнато съгласие плащането на дължимата сума да е разделено на погасителни вноски с падежи на определени дати, отделните вноски не стават автоматично сбор от отделни, периодично дължими плащания. Задължението продължава да бъде само едно и крайният срок за погасяването му е падежът на последната разсрочена вноска или моментът, в който е обявена предсрочната изискуемост.- арг. ТР №5/2019г на ОСГТК на ВКС. Както бе посочено по- горе, в случая е налице настъпване на крайния срок на договора.

По отношение на претенцията за лихва за забава, следва да се съобрази установеният от ВЛ размер от 73,75лв., за периода 10.06.2017-23.02.2021г.

На основание гореизложеното, съдът намира че предявените искове с правно основание чл. 422, ал.1, вр. чл.415, ал.1 от ГПК, вр. чл. 240, ал.1, вр. чл. 79, ал.1, вр. чл. 146, ал.1, вр. чл. 143, ал.1 от ЗЗД, вр. чл. 86, ал.1 от ЗЗД, за признаване за установено, че отв. Н. А. дължи на ищеца, сумата от 200лв-главница, сумата от 13,90лв. договорна лихва, за периода 10.06.2017-10.07.2017г, и сумата от 73,75лв.-обезщетение за забава, за периода 10.06.2017-23.02.2021г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на Заявлението по чл. 410 ГПК, до окончателното изплащане на задължението, дължими въз основа на Договор за потребителски кредит №8700715/02.05.2017г, сключен между ответника и „КРЕДИСИМО“АД, са основателни и следва да бъдат уважени, като за разликата до пълния предявен размер на иска за лихва до 77,27лв, за същия период, следва да бъдат отхвърлен като неоснователен.

Следва в полза на ищеца да бъдат присъдени сторените по делото разноси, съразмерно на уважената част от иска, в размер на 790,05лв.- по настоящето производство и 74,06лв.- по заповедното производство. Следва ищецът да бъде осъден да до внесе сумата от 42,37лв.- държавна такса по сметка на ПлРС/сумата е включена в разноските/.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл. 422, ал.1, вр. чл.415, ал.1 от ГПК, вр. чл. 240, ал.1, вр. чл. 79, ал.1, вр. чл. 146, ал.1, вр. чл. 143, ал.1 от ЗЗД, вр. чл. 86, ал.1 от ЗЗД, **ЧЕ Н. Р. А.**, ЕГН*****, с постоянен и настоящ адрес: ***, **ДЪЛЖИ НА „АПС БЕТА БЪЛГАРИЯ“** ЕООД, гр. София, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. България, №81В, сумата от 200лв- главница, сумата от 13,90лв.- договорна лихва, за периода 10.06.2017г.-10.07.2017г, и сумата от 73,75лв.- обезщетение за забава, за периода 10.06.2017-23.02.2021г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на Заявлението по чл. 410 ГПК- 08.08.2022г, до окончателното изплащане на задължението, дължими въз основа на Договор за потребителски кредит

№8700715/02.05.2017г, сключен между ответника и „КРЕДИСИМО“АД, за които суми има издадена заповед за изпълнение №2411/10.08.2022г по ч.гр.д. №4288/2022г. на ПлРС, КАТО ЗА РАЗЛИКАТА до пълния предявен размер от 73,75лв.-обезщетение за забава, за периода 10.06.2017-23.02.2021г, до сумата от 77,27лв- обезщетение за забава, за същия период, ОТХВЪРЛЯ иска като НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78 ал.1 от ГПК, Н. Р. А., ЕГН*****, с постоянен и настоящ адрес: ***, **ДА ЗАПЛАТИ НА** „АПС БЕТА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, гр. София, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. България, №81В, сумата от **790,05лв-** разноси по настоящето производство и сумата от **74,06лв-** разноси по ч.гр.д. №4288/2022г. на ПлРС,

ОСЪЖДА, на основание чл. 77 от ГПК, „АПС БЕТА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, гр. София, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. България, №81В, **ДА ЗАПЛАТИ ПО** сметка на Районен съд Плевен, **сумата от 42,37лв.- държавна такса.**

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба, пред ПлОС, в двуседмичен срок от съобщението, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____